

ТЕНТЕЛИНА

chitanka.info

Живяла някога една жена. Тя имала само един син. Колкото момичета раждала, те все умирали, а и момче повече не ѝ се случило да добие. Жената много тъгувала, че си няма друго дете. Веднъж, когато пак очаквала дете, жената отишла в гората за дърва. Тръгнала си към къщи, натоварена с дървата, подхлъзнала се и паднала в една дълбока и кална яма. Стените ѝ били високи и стръмни и тя не могла да излезе.

В това време покрай ямата минал вълк. Чул, че някой плаче долу и надникнал да види кой е. Съгледал жената и попитал:

— Как се намери там мари, жено?

Жената започнала да го моли за помощ и му думала:

— Обърни се, вълчо, да се хвана за опашката ти и да ме изтеглиш от ямата.

— А какво ще ми дадеш, ако ти помогна?

— Какво мога аз, сиромашката, да ти дам? — завайкала се жената. — Като си нямам нищо, какво да ти дам?

— Имаш, имаш! — рекъл вълкът.

Жената не се досетила, че вълкът говори за нероденото дете и пак заплакала:

— Нищо си нямам, вълчо! Да бях имала — бих ти го дала на драго сърце!

— Ще ми дадеш това, дето е в тебе! Ако е момче, дръж си го, ала ако е момиче — ще го дадеш на мене!

Жената се ужасила при мисълта, че ако роди момиче, трябва да го даде на вълка и се почудила какъв отговор да му даде. И като нямала какво да стори, та да се измъкне от ямата, съгласила се и се заклепа:

— Ако родя момиче — твое ще е!

Тогавя вълкът спуснал опашката си в ямата, жената се хванала и той я изтеглил.

След половин година жената родила момиченце. Нарекли го Тентелина. Момиченцето раснало много буйно и палаво и все тичало да си играе по улиците и по пътищата извън селото.

Минали години и майката забравила каква клетва дала пред вълка. Един ден, когато Тентелина вече била станала голяма и хубава мома, накрай селото я срещнал вълкът. Огледал я от глава до пети и поръчал:

— Като си идеш у вас, да кажеш на майка си: каквото си обещала на вълка — да му го дадеш!

— Добре, ще ѝ кажа — отвърнала учудената девойка.

Ала забравила и не казала на майка си. След няколко дни вълкът пак намерил Тентелина и я попитал дали е изпълнила поръката му.

— Забравих! — навела очи Тентелина.

Тогава той повторно ѝ заръчал да каже на майка си, че вълкът си иска обещаното.

— Ако не ѝ кажеш, когато те срещна трети път, ще те изям! — закарнал се той.

Момичето се прибрало в къщи с разтуптяно сърце и през сълзи разказало на майка си какво поръчал страшният вълк.

— Искане обещаното! Иначе ще ме изяде!

Уплашила се майката, че на детето ѝ ще се случи нещастие, но ѝ било жал да даде хубавата си дъщеря на вълка, затова я научила така:

— Като те срещне пак, кажи му, че си забравила!

— Не смея, мале! — отвърнала Тентелина. — Той и преди ми поръча, ала аз тогава наистина забравих.

— Не му вярвай, дъще, той само те плаши! Като те срещне, кажи: забравих, вълчо, прости ми!

На другия ден вълкът причакал Тентелина накрай селото и изръмжал:

— Е, рече ли на майка си?

— Забравих, вълчо, прости ми!

— Добре, и сега ще ти простя. Но за последен път! Ако и сега не кажеш на майка си, повече прошка няма да има и ще те разкъсам!

Заплакало момичето и тичешком се върнало у дома. Разбрала майката, че този път вълкът не се шегува. Мъчно ѝ било за Тентелина, но си рекла, че е по-добре да я даде за жена на вълка, отколкото той да я разкъса. Измила я, сресала я, пременила я и я изпратила за вода на селския кладенец. На тръгване ѝ заръчала:

— Ако те срещне вълкът, кажи му така: което ти е обещано — вземи си го!

Още не стигнала момата до кладенеца и ето го вълкът насреща:

— Какво каза майка ти? — изръмжал грозно той.

— Рече да си вземеш обещаното — отвърнала Тентелина. Тя, сиромашката, не знаела какво е обещала майка ѝ на вълка.

— Е, щом е така, тръгвай с мене!

Вълкът грабнал момичето и го отнесъл в планината. Покачил го на висок клонест дъб, където било леговището му.

По цял ден скитал той по гори и по поля да търси лов, а Тентелина шетала. Когато вечер се прибирал, вълкът заставал под дъба и извиквал:

— Тентелино, Тентелино, пусни си косите да се кача!

Тентелина спускала дългата си коса и вълкът се качвал по нея в леговището си.

Минало се, що се минало, един ден братът на Тентелина попитал майка им:

— Мале, къде е сестра ми? Защо не си идва?

Майката само заплакала и нищо не отвърнала. Момъкът пак я попитал:

— Защо плачеш, мале? Какво е станало с Тентелина?

Майката продължавала да плаче и нищо не отговаряла. След няколко дни момъкът пак захванал да разпитва майка си:

— Кажи, мале, какво си сторила със сестричката ми?

Тогава майката му разказала как някога паднала в ямата, как я измъкнал вълкът и тя му обещала детето, ако се роди момиче.

— А къде е сега Тентелина?

— Не знам, сине, вълкът я отведе някъде, ала къде — не знам!

— Ще отида да я търся! — скочил момъкът.

— Недей, синко! — извикала уплашената майка. — Само ти ми остана. Ако и тебе те отвлече вълкът, ще си остана сам-самичка на света като кукувица...

Опитала се тя да придума момъка да не ходи в планината, ала той не я послушал, приготвил се, взел ножа си и тръгнал да търси Тентелина.

Когато приближил планината, братът срещнал една бабичка и я попитал:

— Бабо, знаеш ли къде е леговището на вълка, дето отмъкна от селото една мома?

— Знам, момко! Недей ходи там, защото вълкът е много страшен и лошо ще патиш!

— Каквото ще да става, аз трябва да го намеря и да освободя сестра си! Кажи ми къде е и голяма награда ще ти дам.

Тогава бабата му показала планината и рекла:

— Ей на онзи, високият дъб, е леговището му. Там е скрил сестра ти вълкът. Никой не може да се качи там. Когато вълкът си дойде вечер, вика отдолу: „Тентелино, Тентелино, пусни си косата да се кача!“. Сестра ти спуска дългата си плитка и вълкът се качва по нея. Друг никой не може да се качи на дъба.

— Научи ме как да сваля сестра си от дървото, бабо! — помолил момъкът.

— Добре! — рекла бабата. — Ще дойда с тебе и ще те науча.

Отишли заедно при дъба. Момъкът се скрил, а бабата наклала огън и сложила наопаки във въглените един връшник. Тентелина гледала отгоре и като видяла, че бабата прави всичко наопаки, извикала:

— Не така, бабо!

— Ами как, дъще? — направила се на учудена бабата. — Я слез долу и ми покажи как трябва да се направи!

— Не смея! — отвърнала Тентелина нажалено. — Ще си дойде вълкът и ако ме намери долу, ще ме направи на парчета.

Бабата пак казала:

— Слез де, слез! Додето си дойде вълкът, ще сме опекли вече питката.

— Не смея, бабо! Вълкът е много страшен.

Тогава старицата се огледала, да не би да има наоколо чуждо ухо, и тихо казала:

— Брат ти е тука, дъще! Дошъл е да те отърве! Ей го там, зад дървото се е скрил. Слизай бързо и да бягате!

— Как ще избягаме, бабо? Вълкът е поръчал на вълчетата си да ме следят. Ако сляза или кажа нещо, те веднага ще му обадят. По-добре бягайте, докато не се е завърнал, защото ще изяде и мене, и брата ми и мамината къща ще запустее.

— Не се бой от вълчетата, дъще! Опечи им по едно кравайче и те няма да кажат на вълка накъде си побягнала.

Тентелина така и направила. Намесила и опекла кравайчета, дала на вълчетата по едно, скочила от дъба и изтичала към брат си. Ала тя не знаела, че вълкът е скрил в корените на дъба най-малкото си и най-хитро вълче. То се спотайвало, заровено в шумата, всичко видяло и всичко чуло.

— Дето не ми даде кравайче, всичко ще обадя на тате! — заканило се то.

Преди да побегнат към дома, старицата казала на Тентелина:

— Вземи от леговището една паничка хума, един гребен и един калъп сапун. Ако вълкът ви подгони и вземе да ви настига, хвърлете зад вас хумата. Ще стане кал до колене, вълкът ще затъне и вие ще се отдалечите. Настигне ли ви отново хвърли гребена. Зад вас ще израсте поляна с тръни. Ако трети път ви наближи — хвърли сапуна. Ще се вдигне висока до небето планина и вълкът няма да може да премине.

Тентелина бързо взела, каквото казала бабата, хванала брат си за ръка и извикала:

— Хайде сега, братко, да бягаме!

И хукнали към къщи с все сили.

Този ден вълкът бил събрал приятелите си да ги води дома да ги гощава с Тентелина. Той бил решил да я разкъса, защото тя вече цяла година стояла при него в леговището, а не искала да му стане жена.

Довел той вълците под дъба и извикал:

— Тентелино, Тентелино, пусни си косите да се качим!

Никой не се обадил от дървото. От шумата изскочило само малкото вълче и викнало на баща си:

— Скоро тичай да стигнеш Тентелина, тате! Дойде брат ѝ и я отведе!

— Накъде тръгнаха! — изръмжал вълкът и очите му се налели с кръв.

— Натам! — посочило вълчето.

— След тях, братя! — грозно изтракал със зъби вълкът. — Да ги уловим и да се навечеряме богато с двамата. Аз един ви гласях, те двама станали.

И повел дружината си по следите на бегълците. Бягали, бягали, започнали да ги настигат. Тогава братът хвърлил зад себе си паничката с хумата. Изведнъж полето се превърнало в локва с кал до коленете.

Затънали вълците и докато се измъкнат, братът и сестрата избягали далеч напред.

Хукнали отново вълците след тях. Като ги наближили, Тентелина хвърлила назад гребена си. Израснала цяла гора от тръни и къпини.

Вълците се оплели в трънаците, разкъсали си кожусите и си разкървавили муцуните, докато се измъкнат.

Хукнали пак да догонят бегълците. Наближили ги за трети път. Тогава момичето викнало с последни сили на брата си:

— Бързо, бате, бързо хвърли сапуна! Ако и той не ги спре — загубени сме... Душа не ми остана вече от бягане.

Момъкът метнал зад себе си калъпа сапун.

Изведнъж наскре полето израснала висока и стръмна планина. Хукнали вълците нагоре по чукарите да я преминат. Докато стигнали до средата, изплезили езици по една педя. Наближили върха, ала краката им се подкосили от умора и се спрели.

Тръгнали си назад уморени и гладни. По едно време най-старият вълк изгледал кръвнишки този, дето ги повел да гонят брата и сестрата и тракнал със зъби:

— Вместо един — двама, а? Е, като няма двама и само с тебе ще минем!

Нахвърлили се вълците върху нещастника, разкъсали го и за миг оглозгали кокалите му.

В това време Тентелина и момъкът дотичали до къщичката си. Отворили бързо вратата да се скрият от вълците и се спрели стъписани на прага — вътре нямало никой. Само една кукувица била кацнала на гредата в ъгъла.

Видяла ги птицата, изписукала радостно, ударила се в земята и се превърнала пак в тяхната си майчица. Прегърнала тя намерените си деца и през сълзи им казала:

— Дойдохте ли си, милите ми дечица! Майка без децата си е като кукувица. Затова и аз се бях превърнала на кукувица.

Скоро майката оженила сина си и омъжила Тентелина. Народили й се цял куп внучета и вечер тя често им разказвала за страшния вълк.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.